

Κήρυγμα της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος για την Κυριακή της Σαμαρείτιδος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

«ὅς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἔγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα»

Το κήρυγμα της [Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Αλμυρού](#) για την [Κυριακή της Σαμαρείτιδος](#), 18/5/2025

Μέ τό φῶς τῆς Ἀνάστασης στήν καρδιά συμπορευόμαστε μέ τόν Χριστό σήμερα σέ μία διαδρομή πρός χώρα ἐχθρική. Τόν ἀκολουθοῦμε στήν πορεία Του πρός τή Σαμάρεια. Ἐκεῖ ὅπου πρόκειται νά μιλήσει σέ μία γυναίκα διψασμένη γιά τήν ἀλήθεια. Οἱ Σαμαρεῖτες ἔχασαν τήν πίστη στόν ἀληθινό Θεό, ἀφοῦ μαζί μέ τόν Θεό λάτρευαν καί τά εἰδωλα. Αὐτό τούς ἔκανε ἐχθρούς τῶν Ἰουδαίων. Οἱ Σαμαρεῖτες προχώρησαν σέ μία μείξη ἀλήθειας καί ψεύδους, πού στέγνωσε τίς ψυχές τους ἀπό τή θεϊκή χάρη. Ἡ Σαμαρείτιδα ἐκπροσωπεῖ τόν διψασμένο ἄνθρωπο γιά ἀληθινή θεογνωσία, γιά ἀληθινή εὐλάβεια, γιά ἀληθινή πορεία σωτηρίας. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ψάχνεται πνευματικά. Ἀρνεῖται νά βουλευτεῖ στό ψέμα. Διψάει ἐσωτερικά γιά κάτι πού τό ἀγνοεῖ μέν, ἀλλά δέν ξέρεי πῶς νά τό βρεῖ.

Ἔτσι γίνεται ἡ μεγάλη συνάντηση τοῦ Θεοῦ μέ τόν διψασμένο γιά Θεό ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός, μέ πρόφαση τή σωματική δίψα, ἀνοίγει τήν προοπτική γιά τήν ἱκανοποίηση τῆς πνευματικῆς δίψας. Ἡ συνομιλήτρια τοῦ Ἰησοῦ ζητάει τό νερό πού θά γεμίσει ὅλη τήν ὑπαρξή της, τό νερό πού θά γεμίσει τήν ψυχή της. Ὁ Κύριος τῆς ἀπαντάει ὅτι ἔχει αὐτό τό νερό καί μάλιστα τῆς ὑπογραμμίζει ὅτι: «ὅς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἔγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα»!

Ποιό εἶναι λοιπόν αὐτό τό πολύτιμο καί «ζωντανό» νερό πού ξεδιψάει κάθε μορφή δίψας στόν ταλαιπωρημένο ἄνθρωπο ὄλων τῶν ἐποχῶν; Πρῶτον, εἶναι τό νερό τῆς θεογνωσίας. Δεύτερον, εἶναι τό νερό τῆς μετάνοιας. Τρίτον, εἶναι τό νερό τῆς λογικῆς λατρείας.

Πρῶτον, τό νερό πού γεμίζει ὑπαρξιακά τόν ἄνθρωπο δέν εἶναι ἕνα ὑλικό στοιχεῖο.

Είναι ένα πρόσωπο. Είναι τό πρόσωπο του Θεάνθρωπου Λυτρωτή. Εκείνος πού αναπτύσσει μία γνωριμία μέ τόν Ίησοῦ ξεδιψάει ἐσωτερικά ἀπό κάθε δίψα πού τόν βασανίζει. Ὅπως τό νερό σκορπίζεται σ' ὀλόκληρο τό σῶμα, ἔτσι καί ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστό, εἰδικά ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Ίησοῦ, σκορπίζει τόν Χριστό σ' ὀλόκληρη τήν ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πιστός, μέσ' ἀπό τή σχέση του μέ τόν Κύριο, γεμίζει ἀπό Θεό. Μέσα ἀπό τήν κοινωνία μέ τόν ἀγαπημένο Ίησοῦ καί ἀπό τήν ἔνωση μαζί Του γίνεται χριστοειδής καί θεοειδής. Γίνεται δοχεῖο τοῦ Θεοῦ καί ἀπαύγασμα τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Ὁ πεπερασμένος καί χωμάτινος ἄνθρωπος γίνεται οὐράνιος καί δοξασμένος περισσότερο ἀκόμη καί ἀπό τίς ἀγγελικές δυνάμεις. Ὁ χαμερπής καί ἐγκλωβισμένος στή ματαιότητα αὐτοῦ τοῦ κόσμου γίνεται οὐρανοδρόμος, ὑψιπέτης ἀετός, νοητός ἥλιος, ἀποτύπωμα τοῦ ἀένου Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, πού σκορπίζει τό φῶς τῆς ἀλήθειας καί σέ ὅσους τήν ἔχασαν στήν κατηφόρα τῆς ἀμαρτίας. Ἡ γνωριμία τοῦ πιστοῦ μέ τόν Χριστό εἶναι ἡ θεογνωσία πού ἔχει ἀρχή, ἀλλά δέν ἔχει τέλος. Ὁ γνώριμος τοῦ Θεοῦ καί γνώστης τοῦ Θεοῦ ἀπλώνει τό ποτάμι τῆς γνώσης αὐτῆς σέ ὅποιον θέλει νά ἀποδεχθεῖ τή θεϊκή παρουσία καί νά γευθεῖ τό ξεδίψασμα ἀπό τήν παρουσία αὐτή στή ζωή του. Ὅποιος πίνει ἀπό τό νερό πού ὀνομάζεται Χριστός, καλύπτει ὅλα τά ὑπαρξιακά του κενά. Γεμίζει ἀπό δροσιά καί φρεσκάδα, ἀπό χαρά καί ἐλπίδα, ἀπό παρηγοριά καί ἀνακούφιση σέ κάθε ἀναποδιά καί δυσκολία τῆς ζωῆς.

Δεύτερον, ὅταν σήμερα ὁ Χριστός λέει στή Σαμαρείτιδα: «ὅς δ' ἂν πῖη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα», ἐννοεῖ τό δροσερό νερό τῆς μετάνοιας. Ἡ ἀμαρτία φλογίζει καί σιγοκαίει τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά. Ἐσωτερικά μέ τίς ἐπιθυμίες καί τίς τύψεις, ἐξωτερικά μέ τίς πτώσεις καί τίς ἐπιπτώσεις. Κάθε παρακοή στόν Θεό εἶναι ἕνα τραῦμα. Κάθε ἐπιδίωξη τῆς ἡδονῆς φέρνει καί τήν πικρή γεύση τῆς ὀδύνης. Ἡ ψυχὴ πυρακτώνεται ἀπό τή φιλαυτία, τή φιληδονία καί τή φιλοχρηματία ἀνελέητα, ὅταν μάλιστα ζεῖ μακριά ἀπό τόν Χριστό. Περιφέρεται στήν ἔρημο τῶν παθῶν, τῶν λαθῶν, τῶν πτώσεων, τῶν πειρασμῶν χωρίς μία δροσερή ὄαση ἀναψυχῆς. Μοναξιά, ἀγωνία, ἀνασφάλεια, θλίψη, πίκρα καί ἄγχος εἶναι αὐτά πού γεύεται στήν καθημερινότητά της. Διψάει γιά ἀύθεντικότητα, γιά εἰλικρίνεια, γιά ἀγάπη, γιά φιλία, γιά καθαρότητα, γιά μιά ἀγνή ἀγκαλιά, γιά ἕνα ἀληθινό χαμόγελο. Διψάει γιά ἕνα βλέμμα χωρίς ὑπονοούμενα, χωρίς ἐπικριτικότητα, χωρίς κακόβουλη περιέργεια. Αὐτή ἡ δίψα, ὅμως, δέν μπορεῖ νά ικανοποιηθεῖ ὅσο εἶναι ἰσχυρά τά δεσμά τῆς ἀμαρτίας. Ὅσο ἡ ἀμαρτία κυβερνάει τόν νοῦ καί τήν καρδιά, ἡ ψυχὴ παραμένει διψασμένη καί ταλαίπωρη. Ὅταν ἀντλήσει ἀπό τό πηγάδι τῆς θεϊκῆς ἀγάπης τό γάργαρο νερό τῆς συγχώρεσης, τότε λυτρώνεται ἀπό τή βασανιστική δίψα. Σάν ἄλλη Σαμαρείτιδα ἡ ψυχὴ προσέρχεται στό φρέαρ τῆς θείας φιλανθρωπίας. Ἀφήνει τά λάθη της νά ἀποκαλυφθοῦν. Δέν τά δικαιολογεῖ. Δέν τά μακιγιάρει. Δέν τά λησμονεῖ. Μέ μετάνοια τά παραδέχεται. Μέ εἰλικρίνεια τά

ἀπαρνιέται. Μέ δυναμισμό ἀντιστέκεται στήν ἐπανάληψή τους. Τότε ἡ μετάνοια γίνεται γάργαρα νερό πού ξεδιψάει τόν ἄνθρωπο. Ἡ μετάνοια γίνεται τρόπος ζωῆς. Μιάς ζωῆς πού ποθεῖ τόν Χριστό. Ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ προφυλάσσει ἀπό τά λάθη. Αὐτός ὁ πόθος δροσίζει καί ἀνανεώνει τόν κουρασμένο καί εὐτελισμένο ἄνθρωπο τῆς κάθε ἐποχῆς.

Τρίτον, ὁ Κύριος λέγει σήμερα στή Σαμαρείτιδα: «ὅς δ' ἂν πῖη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα», ἐννοώντας τή λογική λατρεία πρὸς τόν ἀληθινό Θεό. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ξεδιψάει τόν ἄνθρωπο ἀληθινά, διότι τοῦ διοχετεύει τό γάργαρα νερό τῆς θείας χάρης καί τῆς θείας παρουσίας. Ὁ πιστός πού λατρεύει τόν Θεό συνομιλεῖ μαζί Του ἀδιάκοπα καί ἀκούραστα. Οἱ ἀκολουθίες καί τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας γίνονται ἡ βρώση καί ἡ πόση τοῦ ἀνθρώπου. Σάν τό ἐλάφι πού τρέχει στίς πηγές τῶν ὑδάτων, γιά νά σβήσῃ τή δίψα του στά κρυστάλλινα νερά τους, ἔτσι καί ὁ πιστός τρέχει στήν πηγὴ τῆς θείας λατρείας, γιά νά χορτάσῃ ἀπό τήν ἀδολεσχία μέ τόν Κύριο. Ὅπως ὁ ἐρωτευμένος δέν ἔχει μεγαλύτερη ἀπόλαυση ἀπό τήν ἐπαφή μέ τήν ἐρωμένη του, ἔτσι καί ἡ ψυχὴ δέν ἔχει μεγαλύτερο πόθο καί πιό δυνατὴ ἱκανοποίηση ἀπὸ τὴ συνέυρεση μέ τόν Νυμφίον Χριστό. Ἡ λατρεία ἔχει μία ροὴ δυναμικὴ καί χαρούμενη, πού γεμίζει ὅλες τίς πλευρές τῆς ψυχῆς. Ὅλος ὁ ἄνθρωπος βουτάει μέσα στή θεία λατρεία καί ἀπορροφᾷ τίς ἀμέτρητες εὐλογίες ἀπ' αὐτή, πού στή συνέχεια τίς μοιράζεται μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ἔκανε σήμερα ἡ Φωτεινὴ μέ τούς συμπατριῶτες της. Ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό μέσα ἀπὸ τὴ λατρεία Του δέν εἶναι ἠθικὴ καί συμβολικὴ. Εἶναι ὄντολογικὴ, ἀναπλαστικὴ, θεραπευτικὴ, πρόγευση τῆς δόξας τοῦ μέλλοντα αἰῶνα.

Ἀκοῦμε σήμερα τόν Χριστό νά λέει: «ὅς δ' ἂν πῖη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα». Τό νερό πού μᾶς δίνει ὁ Χριστός εἶναι τό νερό τῆς θεογνωσίας, τό νερό τῆς μετανοίας, τό νερό τῆς θείας λατρείας. Ἄς ἀπλῶνουμε τούς ἀμφορεῖς τῆς ὑπαρξῆς μας γιά νά ἀντλοῦμε ἀπὸ τό νερό πού μᾶς χαρίζει ὁ Ἰησοῦς. Τά ὕδατα τοῦ Θεοῦ ἐλέους εἶναι ἀνεξάντλητα. Ἄς ξεδιψᾶμε ἀπὸ τήν ἄρδευσὴ τους, γιά νά περνᾶμε χαρούμενα σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καί νά δοξασθοῦμε δίκαια καί ἀμετάκλητα στήν ἐπόμενη. Ἀμήν.

Επιμέλεια Κειμένου: Πρωτ. Δημήτριος Κατούνης